

Arrest

nr. 315 846 van 3 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MUSTIN
Rue Forestière 39
1050 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 22 oktober 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. MUSTIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist op 9 april 2004, op 31 mei 2004 en op 23 juli 2006 tot de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist op 20 oktober 2006 tot de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 19 april 2007 ontsnapt verzoeker evenwel uit het gesloten centrum.

1.3. De gemachtigde van de minister belast met Migratie en asielbeleid beslist op 30 juli 2008 opnieuw tot de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 27 mei 2009 beslist de gemachtigde van de minister belast met Migratie en asielbeleid tot de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.5. Verzoeker wordt op 24 september 2009 gerepatrieerd naar zijn herkomstland, Tunesië.

1.6. Op ongekende datum keert verzoeker terug naar België. Hij dient op 23 juli 2014 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 2 oktober 2014 verklaart de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag onontvankelijk.

1.7. Eveneens op 2 oktober 2014 wordt beslist tot de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslist op 16 november 2017 tot de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar. Verzoeker wordt op 16 april 2018 vrijgelaten.

1.9. Op 23 juni 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.10. In zijn arrest nr. 298 353 van 8 december 2023 verwerpt de Raad het tegen het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten ingestelde beroep tot schorsing en nietigverklaring.

1.11. De gemachtigde van de Staatssecretaris nam op 22 oktober 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel West op 22.10.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

naam: J.

voornaam: M.

geboortedatum: [...]1958

geboorteplaats: /

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens informatie verkregen via de politieke zone Montgomery op 02.10.2024 wordt betrokkene gelinkt aan verschillende dossiers van gauwdiefstal en diefstal met geweld, met name op 11.07.2024, 17.08.2024 en 21.09.2024.

Volgens eerdere administratieve verslagen opgesteld door de politiezones van Edegem, Brussel-Hoofdstad-Elsene en Ukkel op respectievelijk 15.07.2024, 23.06.2023, 22.02.2022, 06.01.2022, 18.09.2021 en 13.08.2019 werd betrokkene eerder aangehouden door de politiediensten te Brussel omwille van feiten van diefstal en diefstal met geweld.

Betrokkene heeft bovendien in het verleden al meerdere veroordelingen opgelopen :

- 14.08.2006: Correctionele Rechbank van Brussel : 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal
 - 31.08.2006: Correctionele Rechbank van Brussel : 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal
 - 19.11.2008: Correctionele Rechbank van Brussel: 18 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld
 - 23.03.2017: Correctionele Rechbank van Brussel : 2 jaar gevangenisstraf wegens diefstal met geweld
- Gelet op de herhaling en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 16.11.2017

Betrokkene verklaart een zoon in België te hebben.

We kunnen uit het administratief dossier vaststellen dat betrokkene inderdaad een kind heeft erkend in België. Uit het dossier blijkt dat betrokkene ook een omgangsrecht heeft.

Betrokkene heeft echter nog steeds geen bewijzen aangebracht in welke mate dit recht ook effectief wordt uitgeoefend, en in welke mate hij een rol speelt in de opvoeding en zorg van het kind, financieel en/of emotioneel. Betrokkene laat op deze wijze na te bewijzen dat er effectief een kwalitatief en regelmatig gezinsleven bestaat.

Wat er ook van zij, het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op een legaal in België verblijvende minderjarige kind. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Aldus kan het feit dat de verklaring van betrokkene, met name dat zijn kind in België verblijft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de eventuele privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Gezien de verschillende veroordelingen en het aanhoudend criminele gedrag van de betrokkene primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Verder moet opgemerkt worden dat het feit dat de betrokkene een gezinsleven in België zou onderhouden hem er klaarblijkelijk niet kan van weerhouden om herhaaldelijk strafbare feiten te plegen, waarvan hij redelijkerwijs kan en kon verwachten dat die een impact hebben op zijn verblijfsrechtelijke situatie en bijgevolg eveneens gevolgen hebben voor zijn familie- en gezinsleven.

Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat ten gepaste tijde een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Tot slot: wat de tijdelijke scheiding met zijn zoon betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het eventuele gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene verklaart medische problemen te hebben: astma, en problemen met de bloeddruk.

Hij legt hiervan evenwel geen recente bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens informatie verkregen via de politiezone Montgomery op op 02.10.2024 wordt betrokkene gelinkt aan verschillende dossiers van gaudiefstal en diefstal met geweld op 11.07.2024, 17.08.2024 en 21.09.2024.

Volgens eerdere administratieve verslagen opgesteld door de politiezones van Edegem, Brussel-Hoofdstad-Elsene en Ukkel op respectievelijk 15.07.2024, 23.06.2023, 22.02.2022, 06.01.2022, 18.09.2021 en 13.08.2019 werd betrokkene eerder aangehouden door de politiediensten te Brussel omwille van feiten van diefstal en diefstal met geweld.

Betrokkene heeft bovendien al meerdere veroordelingen opgelopen :

- 14.08.2006: Correctionele Rechbank van Brussel : 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal
- 31.08.2006: Correctionele Rechbank van Brussel : 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal
- 19.11.2008: Correctionele Rechbank van Brussel: 18 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld
- 23.03.2017: Correctionele Rechbank van Brussel : 2 jaar gevangenisstraf wegens diefstal met geweld

Gelet op de herhaling en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.08.2019 dat hem betekend werd op 13.08.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 06.11.2017.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij verklaart enkel dat hij daar niemand meer heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart medische problemen te hebben.

Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

1.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”*.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

1.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekster een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekster van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekster (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekster moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.2.2. De aangevoerde middelen

In een eerste middel voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, § 2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 12, § 1 van de Terugkeerrichtlijn gelezen in het licht van de overwegingen 22 en 24 van deze richtlijn; van artikel 8 van het EVRM, van algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsplicht en de verplichting rekening te houden met alle elementen van de zaak; van het proportionaliteitsbeginsel en de belangenafweging, en van het hoger belang van het kind, vastgelegd in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker ontwikkelt het eerste middel als volgt: *“L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 résulte de la transposition de l'articles 5 de la directive 2008/115/CE du 16.12.2008 concernant les normes et procédures communes au sein des États membres pour le retour de ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier. Or, selon le considérant 22 de la directive 2008/115 : « Conformément à la convention des Nations unies de 1989 relative aux droits de l'enfant, l'intérêt supérieur de l'enfant devrait constituer une considération primordiale pour les États membres lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive. » Et selon le considérant 24 : « La présente directive respecte les droits fondamentaux et observe les principes reconnus, en particulier, par la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. » La Cour de justice de l'UE a, par ailleurs, jugé que l'article 5 de la directive 2008/115, lu en combinaison avec l'article 24 de la Charte, impose aux États membres de tenir dûment compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, même lorsque la décision de retour est prise à l'égard du seul parent de l'enfant (CJUE, 11.03.2021, M.A., C-112/20). Elle fondait cette interprétation sur les considérants 22 et 24 de la directive 2008/115, l'article 24 de la Charte, mais également l'article 3, §1 de la Convention internationale des droits de l'enfant. L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 devant s'interpréter dans le même sens que les dispositions de la directive qu'il transpose, il implique bel et bien une interprétation conforme à la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, et à la Convention internationale des droits de l'enfant. 8. Dans son article 24, la Charte indique précisément que : « 2. Dans tous les actes relatifs aux enfants, qu'ils soient accomplis par des autorités publiques ou des institutions privées, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. 3. Tout enfant a le droit d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à son intérêt. » De plus, l'article 3, §1 de la Convention internationale des droits de l'enfant précise : «1. Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des Institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale ». L'article 9 prévoit que : « 1. Les Etats parties veillent à ce que l'enfant ne soit pas séparé de ses parents contre leur gré, à moins que les autorités compétentes ne décident, sous réserve de révision judiciaire et conformément aux lois et procédures applicables, que cette séparation est nécessaire dans l'intérêt supérieur de l'enfant. Une décision en ce sens peut être nécessaire dans certains cas particuliers, par exemple lorsque les parents maltraitent ou négligent l'enfant, ou lorsqu'ils vivent séparément et qu'une décision doit être prise au sujet du lieu de résidence de l'enfant. (...) 3. Les Etats parties respectent le droit de l'enfant séparé de ses deux parents ou de l'un d'eux d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à l'intérêt supérieur de l'enfant. (...) ».*

9. Il faut également souligner que l'obligation de prendre en considération l'intérêt supérieur de l'enfant a été intégrée à l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE (voy. notamment les arrêts S.M. pt. 67 et Chavez-Vilchez pt. 708), ainsi qu'à l'article 8 de la CEDH (voy. notamment CEDH, arrêt A.B. et autres c. France, 12.07.2016, §151 ; CEDH, arrêt Popov c. France, 19.04.2012, §140, mais également la jurisprudence de Votre Conseil, notamment C.C.E., arrêt 254.189 du 07.05.2021, n° 3.1.1. c)). Ainsi, il appartenait à la partie adverse d'effectuer un examen aussi rigoureux que possible de la cause. Votre Conseil applique ce principe de manière constante et juge que : « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5février 2002, Conka []/Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (voir par exemple C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013).

10. En l'espèce, la partie adverse ne procède pas à un examen rigoureux de la cause, en ce qu'elle manque d'examiner adéquatement l'intérêt supérieur de l'enfant du requérant, W. J.. En effet, les arguments de la partie adverse relative au droit à la vie privée et familiale concernent majoritairement le requérant lui-même, notamment lorsqu'elle affirme que le requérant ne pouvait ignorer que son comportement entraînerait des conséquences sur sa vie privée et familiale, ou encore qu'en ayant un enfant sur le territoire belge, le requérant a mis la partie adverse devant un fait accompli, qui ne lui donne pas automatiquement un droit au séjour. La seule motivation de la partie adverse concernant l'intérêt supérieur de l'enfant consiste à dire que : Bien qu'un droit de garde de l'enfant ressorte du dossier, le requérant n'apporte aucune preuve que ce droit de garde soit effectivement exercé, Bien que l'intérêt supérieur de l'enfant ait un caractère primordial, il n'a pas un caractère absolu, et d'autres intérêts peuvent être pris en compte. Aucun autre motif de la décision attaquée ne concerne l'intérêt supérieur de l'enfant.

10.1. Or, comme précisé supra, il ressort de l'article 24, §3 de la Charte, à la lumière duquel la directive 2008/11, et donc l'article 74/13, doivent être lus, que « tout enfant a le droit d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à son intérêt ». Votre Conseil a également eu l'occasion de juger que les relations entre un jeune enfant et ses deux parents doivent être protégées (voy. Notamment CCE, arrêt n° 298 126 du 04.12.2023). En outre, si le requérant est à l'origine du préjudice invoqué, il est impératif de souligner que l'intérêt supérieur de l'enfant doit s'analyser du point de vue de l'enfant, et non du point de vue du parent. Cet élément essentiel ressort largement de la jurisprudence de Votre Conseil (v. notamment RvV, arrêt n° 285.609 du 01.03.2023 ; n° 286.970 du 31.03.2023), estimant également qu'il appartient à la partie adverse d'analyser les éléments dont l'enfant pourrait se prévaloir à titre personnel (CCE, arrêt n° 254.189 du 07.05.2021 ; arrêt n° 274 568 du 23.06.2022).

10.2. En l'espèce, dans son jugement du 28.12.2021, le Tribunal de la famille de Bruxelles a considéré que (p. 7 dudit jugement) : « Pour évoluer vers l'âge adulte, l'enfant a besoin d'avoir des contacts équilibrés et privilégiés avec chacun de ses parents et de se construire par rapport à ses racines, tant paternelles que maternelles. En outre, l'hébergement de l'enfant dans chacun des milieux parentaux présente des avantages très différents et la richesse de cette diversité lui est profitable : s'il est unanimement admis que la mère occupe dans les premières années de la vie de son enfant une place prépondérante, il n'en demeure pas moins que le père joue un rôle très spécifique, en permettant à l'enfant de sortir de l'attachement fusionnel qu'il voue à sa mère et de l'ouvrir sur le monde extérieur. » C'est pour cette raison que le Tribunal a dit pour droit que W. serait hébergé chez son père à titre secondaire, le weekend des semaines paires, et le dimanche des semaines impaires. Ce jugement est particulièrement important en l'espèce, dès lors qu'il témoigne non seulement du fait qu'il est dans l'intérêt supérieur de l'enfant W. que de tels contacts avec son père soient maintenus, mais également du fait que ces derniers forment une cellule familiale. Or, dans sa décision, la partie adverse ne prend pas en compte ces éléments, au motif que rien n'indique que ce jugement soit respecté par les parties. Toutefois, aucun rapport de police pour non-présentation d'enfant, ni la moindre trace de saisine du Tribunal de la famille pour non-respect des modalités d'hébergement, ne ressort du dossier ni n'est invoqué par la partie adverse. Contrairement à ce qu'affirme la partie adverse, il n'y a donc aucune raison de douter du fait que le requérant et son fils forment une cellule familiale, et qu'il soit dans l'intérêt de W. de grandir en présence de son père. En tout état de cause, le simple fait de considérer que l'intérêt supérieur de l'enfant n'est pas absolu, et n'empêche pas l'État de prendre en considération d'autres intérêts, constitue une motivation tout à fait générique, qui ne prend absolument pas en considération les circonstances de l'espèce. La motivation relative à l'intérêt supérieur de l'enfant, en tant que considération supposée être primordiale, ne peut se réduire à une telle affirmation, sans prendre en compte, notamment, le fait qu'un hébergement secondaire ait été ordonné par le Tribunal de la famille, invoquant précisément l'intérêt supérieur de l'enfant. En cela, la partie adverse manque à son devoir de motivation et méconnaît la portée à accorder à l'intérêt supérieur de l'enfant.

10.3. Il faut préciser, enfin, que bien que l'enfant du requérant n'intervienne pas à la cause, la partie adverse se devait de prendre son intérêt supérieur en considération, dans la mesure où la décision attaquée a un impact sur lui. En effet, le Comité des droits de l'enfant a indiqué dans son Observation Générale n° 5 du 27.11.2003 (CRC/GC/2003/5, §4547) ce qui suit : « Chaque institution ou organe législatif, administratif ou judiciaire est tenu de se conformer au principe de l'intérêt supérieur de l'enfant en se demandant systématiquement comment les

droits et les intérêts de l'enfant sont ou seront affectés par ses décisions et ses actes – par exemple, par une loi ou une politique proposée ou déjà en vigueur, une mesure administrative ou une décision judiciaire, y compris celles qui n'intéressent pas directement les enfants mais peuvent avoir des répercussions sur eux ». Votre Conseil a déjà eu l'occasion de faire sienne cette observation (voy. notamment CCE, arrêt n° 298 126 du 04.12.2023). Rien ne dispensait donc la partie adverse de motiver sa décision relative à l'intérêt supérieur de l'enfant, en se plaçant du point de vue de l'enfant, et non du requérant. Dès lors, la décision attaquée viole les articles 7 de la Charte et 8 de la CEDH, les articles 62, § 2, alinéa 1er, et 74/13 de la loi du 15.12.1980, et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs".

In een tweede middel voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, § 2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de verplichting voor de administratie om het geheel van elementen van het dossier dat ter beoordeling wordt voorgelegd in aanmerking te nemen.

Hij ontwikkelt het middel als volgt: "11. En vertu de l'article 74/14, la partie adverse estime qu'il convient de n'accorder aucun délai pour le départ volontaire du requérant, en ce que : Il existe un risque de fuite, Le requérant constitue une menace pour l'ordre public ; ALORS QUE : L'article 74/14, § 3, de la loi du 15.12.1980 permet à l'administration de déroger au principe selon lequel l'ordre de quitter le territoire est assorti d'un délai. S'agissant d'une faculté, et non d'une compétence liée, l'administration est tenue à une obligation de motivation renforcée. Tel n'est pourtant pas le cas en l'espèce, de sorte que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée. Quant au risque de fuite : 12. L'article 1er de la loi du 15.12.1980 prévoit que le risque de fuite visé dans les autres dispositions de la même loi doit être réel et actuel, qu'il doit être établi au terme d'un examen individuel, et qu'il doit tenir compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas. Sur ce point précis, on peut lire ce qui suit dans les Recommandations susmentionnées de la Commission européenne : « Toute automaticité (telle que « entrée irrégulière = risque de fuite ») doit être évitée et une évaluation au cas par cas doit être réalisée. Cette évaluation doit prendre en considération tous les éléments pertinents, notamment l'âge et l'état de santé des personnes concernées, et elle peut, dans certains cas, amener à conclure qu'il n'y a pas de risque de fuite (...) ». L'exposé des motifs de la loi susmentionnée du 21.11.2017 apporte également des précisions importantes quant à la manière d'évaluer le risque de fuite, en les termes suivants : « Il est prévu que l'existence d'un risque de fuite actuel et réel est évaluée au cas par cas et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs énumérés à ce paragraphe. Le ou les critères objectifs pris en considération ne suffiront donc pas à eux seuls à établir l'existence d'un tel risque. Il est précisé que toutes les circonstances particulières du cas d'espèce devront être prises en considération dans le cadre de cette évaluation. Le but est d'éviter qu'il puisse être conclu automatiquement à l'existence d'un risque de fuite en présence d'un ou de plusieurs faits figurant dans la liste. (...) Ainsi, il se peut que, dans un cas, le risque de fuite puisse être établi sur base d'un ou de plusieurs faits, alors que, dans un autre cas, ces mêmes faits ne permettent pas de conclure à son existence, et ce parce que les circonstances propres à chacune de ces deux situations individuelles sont différentes. Ces circonstances peuvent notamment être liées à la vie familiale de l'intéressé, à son état de santé, à son âge, à sa personnalité ou encore à son comportement. Pour déterminer s'il existe ou non un risque de fuite, l'autorité compétente devra examiner chaque situation individuelle dans sa globalité. » (Le requérant souligne). 13. Force est de constater qu'en l'espèce, la décision attaquée ne fait en aucun cas apparaître que la partie adverse aurait tenu compte, dans l'examen du risque de fuite qu'elle impute au requérant, de sa situation individuelle, et notamment de sa vie familiale sur le territoire belge. Or, la partie adverse, qui avait connaissance du droit de garde du requérant envers son fils, se devait de prendre en considération cet élément, de nature à atténuer sérieusement l'existence d'un risque de fuite dans son chef. En effet, le requérant, qui s'est battu pour obtenir l'hébergement secondaire de son fils, n'a ni la volonté, ni la possibilité légale ou encore matérielle de quitter son adresse de résidence - puisqu'il y héberge son fils un weekend sur deux, et donc de se soustraire aux autorités belges. Dans la mesure où aucun de ces éléments ne ressort de la décision attaquée, la partie adverse manque à son obligation de tenir compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas, telle que prescrite par l'article 1er de la loi du 15.12.1980, et par le devoir de motivation. Quant au danger pour l'ordre public : 14. L'article 74/14, § 3, 3° de la loi du 15.12.1980 dispose : « Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand : (...) 3° le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale, ou ; (...) » Pour justifier l'application de cette disposition, la partie adverse rappelle les antécédents judiciaires du requérant, et indique que dès lors, « kan worden afgeleid dat de betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden ». (Le requérant souligne). Ainsi, l'application que fait la partie adverse de cette disposition ne correspond en rien au prescrit de celle-ci. En effet, l'article 74/14 prévoit qu'un ordre de quitter le territoire puisse être délivré sans délai, pour autant que le ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger pour l'ordre public. Aux termes de cette disposition, le danger doit donc être allégué. En l'espèce, de l'aveu de la partie adverse elle-même, le danger du requérant pour l'ordre public relève de la supposition : eu égard à la répétition des faits délictueux reprochés au requérant, il est considéré comme « pouvant compromettre l'ordre public ». Cette motivation ne correspond donc pas au prescrit légal. Ceci ressort, par ailleurs, du fait que la motivation

relative à l'article 74/14, §3, 3° soit intégralement recopiée de la motivation relative à l'article 7, al. 1, 3° de la loi du 15.12.1980. En effet, si l'article 7 de la loi prévoit qu'un ordre de quitter le territoire peut être délivré à l'étranger « si, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public », une motivation conforme à l'article 74/14, qui mènerait à considérer que l'étranger constitue un danger pour l'ordre public, devrait forcément contenir des éléments supplémentaires, qui permettent de comprendre comment la partie adverse passe d'une supposition à une affirmation. 15. L'article 74/14, §3, 3° impose donc forcément une motivation renforcée, ce dont la partie adverse s'est dispensée, en calquant ses motifs concernant l'absence de délais sur ceux de l'ordre de quitter le territoire en tant que tel. Ceci justifie, à nouveau, la suspension, puis l'annulation de la décision attaquée".

2.2.3. Beoordeling

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De motivering in rechte en in feite moet evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering in feite en in rechte bevat. Er wordt in de motieven van de bestreden beslissing immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 1°, 3° en 12°; artikel 74/13 en 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van de zijn arrestatie, dat volgens informatie verkregen via de politiezone Montgomery op 02.10.2024 verzoeker wordt gelinkt aan verschillende dossiers van gauwdiefstal en diefstal met geweld, met name op 11.07.2024, 17.08.2024 en 21.09.2024 en dat hij in het verleden al meerdere veroordelingen heeft opgelopen; dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 16.11.2017, dat hij geen bewijzen heeft aangebracht dat zijn omgangsrecht met zijn kind ook effectief wordt uitgeoefend en nalaat te bewijzen dat er een effectief en kwalitatief en regelmatig gezinsleven bestaat, dat niet betwist wordt dat de verwijderingsbeslissing een impact heeft op een legaal in België verblijvend minderjarige kind maar dat het belang van het kind primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter heeft en dat gezien de verschillende veroordelingen en het aanhoudend criminele gedrag van de betrokkene het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen, dat hij geen recente bewijzen voorlegt van de medische problemen die hij verklaart te hebben en een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Verder wordt gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 06.11.2017. Wat betreft de reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat waarbij wordt verwezen naar de motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten' en dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde, waarbij wordt verwezen naar de motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen bijgevolg op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de aangevoerde middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Er dient te worden vastgesteld dat hoewel de gemachtigde van de Staatssecretaris een administratief dossier heeft neergelegd, er zich in het administratief dossier geen stukken bevinden van na 25 juli 2023, terwijl de bestreden beslissing zich duidelijk ook baseert op stukken van na deze datum. Het neerleggen van een onvolledig administratief dossier bemoeilijkt de wettigheidscontrole van de Raad.

2.2.3.1. Verzoeker beroept zich onder meer op een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en stelt dat uit de bestreden beslissing niet kan blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een voldoende grondig en nauwkeurig onderzoek heeft gedaan van alle elementen van de zaak en dat de beslissing het hoger belang van verzoekers minderjarig kind miskent. Hij wijst daarbij in het bijzonder op het omgangsrecht dat aan verzoeker werd toegekend door een vonnis van de Familierechtbank van Brussel van 28 december 2021 dat hij aan zijn verzoekschrift toevoegt en stelt dat dit vonnis wordt gerespecteerd door verzoeker en zijn voormalige partner.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind wijst de Raad op het volgende.

Artikel 24 – Rechten van het kind van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

- “1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.*
- 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist”.*

Artikel 7 Eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie”.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is en dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt ook dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmet/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is verder niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De Raad herinnert er aan dat indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, het hoger belang van deze kinderen in overweging moet worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM in (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen, zijnde de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Het Hof van Justitie heeft er in zijn jurisprudentie op gewezen dat hoger geciteerd artikel 24, lid 2 van het Handvest in ruime bewoordingen is gesteld en van toepassing is op besluiten die, zoals het geval is van bij een terugkeerbesluit tegen een onderdaan van een derde land die ouder is van een minderjarig kind, niet gericht zijn tegen deze minderjarige, maar wel aanzienlijke gevolgen met zich meebrengen voor de minderjarige (HvJ, C-112/20, M.A. tegen Belgische Staat, 11 maart 2021, punt 36).

Het is in casu niet betwist dat verzoeker een minderjarig kind heeft in België.

De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelt met betrekking tot het door verzoeker ingeroepen gezinsleven met zijn minderjarig kind als volgt:

“Betrokkene verklaart een zoon in België te hebben.

We kunnen uit het administratief dossier vaststellen dat betrokkene inderdaad een kind heeft erkend in België. Uit het dossier blijkt dat betrokkene ook een omgangsrecht heeft.

Betrokkene heeft echter nog steeds geen bewijzen aangebracht in welke mate dit recht ook effectief wordt uitgeoefend, en in welke mate hij een rol speelt in de opvoeding en zorg van het kind, financieel en/of emotioneel. Betrokkene laat op deze wijze na te bewijzen dat er effectief een kwalitatief en regelmatig gezinsleven bestaat.

Wat er ook van zij, het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op een legaal in België verblijvende minderjarige kind. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Aldus kan het feit dat de verklaring van betrokkene, met name dat zijn kind in België verblijft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de eventuele privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Gezien de verschillende veroordelingen en het aanhoudend criminele gedrag van de betrokkene primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Verder moet opgemerkt worden dat het feit dat de betrokkene een gezinsleven in België zou onderhouden hem er klaarblijkelijk niet kan van weerhouden om herhaaldelijk strafbare feiten te plegen, waarvan hij redelijkerwijs kan en kon verwachten dat die een impact hebben op zijn verblijfsrechtelijke situatie en bijgevolg eveneens gevolgen hebben voor zijn familie- en gezinsleven.

Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat ten gepaste tijde een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Tot slot: wat de tijdelijke scheiding met zijn zoon betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het eventuele gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker een kind heeft erkend in België en dat hij ook een omgangsrecht heeft, maar dat verzoeker nog steeds geen bewijzen heeft aangebracht in welke mate dit recht ook effectief wordt uitgeoefend.

Zoals opgemerkt door de verzoeker blijkt uit het vonnis van de Familierechtbank van Brussel van 28 december 2021 dat verzoeker ouderlijk gezag en een omgangsrecht heeft met zijn minderjarig kind. In dit vonnis wordt onder meer voor recht gezegd dat het minderjarig kind van verzoeker tijdens de weekends van de even weken bij verzoeker verblijft van zaterdagmorgen tot zondagavond en op zaterdag in de oneven weken. In het vonnis wordt daarbij ook overwogen dat « *Pour évoluer vers l'âge adulte, l'enfant a besoin d'avoir des contacts équilibrés et privilégiés avec chacun de ses parents et de se construire par rapport à ses racines, tant paternelles que maternelles. En outre, l'hébergement de l'enfant dans chacun des milieux parentaux présente des avantages très différents et la richesse de cette diversité lui est profitable : s'il est unanimement admis que la mère occupe dans les premières années de la vie de son enfant une place prépondérante, il n'en demeure pas moins que le père joue un rôle très spécifique, en permettant à l'enfant de sortir de l'attachement fusionnel qu'il voue à sa mère et de l'ouvrir sur le monde extérieur* ».

Hieruit blijkt minstens dat de Familierechtbank van Brussel op dat ogenblik heeft overwogen dat het voor de ontwikkeling van een kind nodig is evenwichtige en geprivilegieerde contacten te onderhouden met beide ouders en een omgangsrecht heeft toegekend aan verzoeker en hij over het hoederecht beschikt. Voor zover beschikbaar kan uit het administratief dossier niet blijken dat er tegenindicaties zijn dat het onderhouden van contact tussen verzoeker en zijn minderjarig legaal in België verblijvend kind tegen het hoger belang van deze laatste zou ingaan.

In zijn arrest van 8 december 2023 oordeelde de Raad dat verzoeker niet kon overtuigen dat verweerder niet kon oordelen dat op basis van de voorliggende gegevens niet blijkt dat er actueel een werkelijke gezinsband bestaat tussen hem en zijn kind. Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat er nog steeds geen bewijzen zijn voorgelegd door de verzoeker dat hij zijn omgangsrecht ook effectief uitoefent en in welke mate hij een rol speelt in de opvoeding en zorg van het kind, financieel of emotioneel, wordt in het verzoekschrift gesteld dat het vonnis van de Familierechtbank dienaangaande door verzoeker wordt gerespecteerd en dat nooit werd vastgesteld dat deze uitspraak niet werd nageleefd.

Verder dient te worden vastgesteld dat in zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker nalaat te bewijzen “*dat er effectief een kwalitatief en regelmatig gezinsleven bestaat*” anderzijds ook wordt gesteld dat “*wat er ook van zij*” niet wordt betwist dat de verwijderingsbeslissing een impact heeft op een legaal in België verblijvend minderjarig kind en vervolgens erkent dat de bestreden beslissing een impact heeft op een legaal in België verblijvende minderjarige. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris minstens impliciet en in tegenstelling tot wat de Raad vaststelde in zijn arrest van 8 december 2024 tegelijk uitgaat van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven van verzoeker met zijn minderjarig kind, wat een belangenafweging vereist die terdege rekening houdt met het hoger belang van verzoekers minderjarig kind in België.

Zo verzoeker niet lijkt aan te geven dat hij niet zou zijn gehoord door de gemachtigde van de Staatssecretaris bevat het administratief dossier dat aan de Raad werd bezorgd zoals reeds aangehaald, enkel stukken tot 25 juli 2023. Er kan evenwel niet worden nagegaan bij gebrek aan enige informatie hierover in het administratief dossier, wat verzoeker werd gevraagd en wat hijzelf verklaarde over de actuele invulling van verzoekers gezinsleven dat wordt verondersteld met zijn minderjarig kind. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het onvolledig administratief dossier kan blijken naar welk stuk de bestreden beslissing verwijst waar wordt gesteld “*de verklaring van betrokkene*” en op welk tijdstip deze verklaring waar de bestreden beslissing naar verwijst door verzoeker werd afgelegd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat wat betreft de inbreuken die door verzoeker zijn begaan - en op basis waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelt op grond van artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet dat verzoeker gelet op de herhaling en de maatschappelijke ernst van deze feiten door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, dat de openbare orde moet worden beschermd en verwijdering hiertoe een gepaste maatregel vormt en dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de eventuele privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 van het EVRM - de bestreden beslissing verwijst naar de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen in 2006, 2008 en 2017 en naar “*informatie verkregen via de politiezone Montgomery op op 02.10.2024 wordt betrokkene gelinkt aan verschillende dossiers van gauwdiefstal en diefstal met geweld, met name op 11.07.2024, 17.08.2024 en 21.09.2024. Volgens eerdere administratieve verslagen opgesteld door de politiezones van Edegem, Brussel-Hoofdstad-Elsene en Ukkel op respectievelijk 15.07.2024, 23.06.2023,*

22.02.2022, 06.01.2022, 18.09.2021 en 13.08.2019 werd betrokkene eerder aangehouden door de politiediensten te Brussel omwille van feiten van diefstal en diefstal met geweld". Laatstgenoemde informatie verkregen via de politiezone Montgomery en administratieve verslagen opgesteld door de politiezones van Edegem, Brussel-Hoofdstad-Elsene en Ukkel bevindt zich ook niet het administratief dossier dat aan de Raad werd bezorgd door de gemachtigde van de Staatssecretaris en kan bijgevolg evenmin worden geraadpleegd door de Raad in het kader van de wettigheidscontrole waartoe hij gehouden is.

Hierboven werd reeds gewezen op de bijzondere plaats die het hoger belang van het kind inneemt in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM en dat dit zowel het behouden van eenheid van het gezin als het welzijn van het kind omvat en dat bij de beoordeling van het hoger belang van het kind, de impact van de bestreden beslissing op het kind een belangrijke overweging is en dat de bestreden beslissing minstens impliciet ook uitgaat van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven van verzoeker met zijn minderjarig kind. In die hypothese moet dan ook bijzondere aandacht worden besteed aan de specifieke omstandigheden van verzoekers minderjarig kind, zoals zijn leeftijd, zijn situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin hij afhankelijk is van zijn ouders.

Waar in de bestreden beslissing wordt erkend dat de verwijderingsbeslissing een impact heeft op een legaal in België verblijvend minderjarig kind, wordt met betrekking tot het hoger belang van verzoekers minderjarig kind enkel in algemene termen gesteld dat het hoger belang van het kind een bijzondere plaats inneemt maar geen absoluut karakter heeft, dat het hoger belang van het kind het niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met andere belangen en dat de verklaring van verzoeker dat zijn kind in België verblijft, niet kan worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 § 1 van het EVRM aangezien verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden.

Uit deze belangenafweging blijkt echter niet dat de verweerder voldoende oog heeft gehad voor de belangen van verzoekers minderjarig kind, met name de impact van de bestreden beslissing op het welzijn van het kind en op zijn omstandigheden, zoals zijn leeftijd, zijn situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind afhankelijk is van zijn ouders. Waar de bestreden beslissing nog stelt dat de tijdelijke scheiding met zijn zoon met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst geen ernstig nadeel inhoudt voor verzoekers gezinsleden, houdt dit enkel een beoordeling van verzoekers recht op gezinsleven in en geenszins een beoordeling van het hoger belang van zijn minderjarig kind en dus evenmin van de impact van de bestreden beslissing op het welzijn van dit kind.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing *prima facie* niet is overgegaan tot een zorgvuldige, volledige en correcte belangenafweging, zoals hij nochtans behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM in zoverre een beschermingswaardig gezinsleven van verzoeker wordt aangenomen.

In de mate dat er bij het nemen van de thans bestreden beslissing geen volledige belangenafweging is gebeurd en dat de Raad de noodzaak en feitelijke correctheid hiervan evenals van de recente informatie op basis waarvan wordt gesteld dat bij verzoeker sprake is van aanhoudend crimineel gedrag waardoor het superieure belang van de staat primeert op dat van verzoeker en zijn familiale belangen deels niet kan nagaan, dient *prima facie* een schending van artikel 8 van het EVRM in samenhang met de artikel 24 van het Handvest en de zorgvuldigheidsplicht te worden vastgesteld. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, op het eerste gezicht gegrond en dus ernstig.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft nagelaten om over te gaan tot een volledige belangenafweging die vereist is krachtens artikel 8 van het EVRM en die door de Raad onder meer op haar correctheid moet kunnen worden getoetst. Er kan niet blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing op afdoende wijze oog heeft gehad voor de impact van de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering voor (het welzijn van) verzoekers minderjarig kind die op de datum van de bestreden beslissing volgens de beslissing legaal op het Belgisch grondgebied verblijft, terwijl zijn vader het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Nu de Raad deze beoordeling niet in de plaats van de gemachtigde van de Staatssecretaris kan doen, wordt in die mate een schending van artikel 8 van het EVRM vastgesteld (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

De verzoeker heeft een ernstig middel aangevoerd, zodat is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.3. De derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de

mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

In het verzoekschrift geeft de verzoeker onder meer aan dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voortvloeit uit het feit dat zijn grondrechten in het gedrang worden gebracht nu de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zijn door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten schendt.

Gelet op de beoordeling van de ernst van het middel dat raakt aan het risico op een schending van artikel 8 van het EVRM -nu blijkt dat ter zake geen rigoureuus en zorgvuldig onderzoek werd gevoerd-, ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

De argumentatie van de verweerder in de nota met opmerkingen doet daaraan geen afbreuk.

Ook aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg voldaan.

2.4. Hoewel de gemachtigde van de Staatssecretaris een administratief dossier heeft neergelegd, herhaalt de Raad dat niet alle stukken waarop de gemachtigde van de Staatssecretaris zich steunde, in het neergelegde administratief dossier werden opgenomen en dat met name geen stukken zijn opgenomen van na 25 juli 2023. Doordat een onvolledig administratief dossier werd overgemaakt, kan de Raad bijgevolg niet nagaan of de gemachtigde van de Staatssecretaris uit de inlichtingen waarover hij beweert te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Aangezien deze mogelijk determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld werd, bemoeilijkt de gemachtigde van de Staatssecretaris de wettigheidscontrole op de bestreden beslissing. Ook om deze reden dringt de schorsing van de bestreden beslissing zich op.

2.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 22 oktober 2024 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

K. POLLET